

Mile High

Vrchol v oblakoch

LIZ TOMFORDE

Vrchol
v oblakoch

LIZ TOMFORDE

**ZELENÝ[®]
KOCÚR**

Z anglického originálu Liz Tomforde: Mile High preložila Katarína Kvoriaková.

Translation © 2024 by Katarína Kvoriaková
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra: Darina Kližanová

MILE HIGH

Copyright © 2022 by Liz Tomforde Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency. All Rights Reserved.

Slovak edition © 2024 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko

Webová stránka: www.zelenykocur.sk

COVER DESIGN BY EVER AFTER COVER DESIGN

Úprava obálky: Zsuzsi Kispál

Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-69010-16-1

EAN 9788069010161

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete piráctvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

Mojej mame...

Za to, že je tou najsrdečnejšou ženou, akú poznám.

Kiežby každé dievča mohlo mať mamu, ako si ty.

Playlist

Planez - Jeremih feat. J. Cole	♥	4:00
Imported - Jessie Reyes & 6LACK	♥	3:32
Swim - Chase Atlantic	♥	3:48
You Got It - VEDO	♥	3:23
Feels - Kehlani	♥	3:01
safety net - Ariana Grande feat. Ty Dolla \$ign	♥	3:28
I Like U - NIKI	♥	4:27
Love Lies - Khalid & Normani	♥	3:21
Close - Nick Jonas feat. Tove Lo	♥	3:54
Every Kind of Way - H.E.R.	♥	2:40
One In A Million - Ne-Yo	♥	4:03
Hrs and Hrs - Muni Long	♥	3:24
Conversations in the Dark - John Legend	♥	3:55
Constellations - Jade LeMac	♥	3:20
love you anyway - John K	♥	3:26
Medicine - James Arthur	♥	3:28
Say You Love Me - Jessie Ware	♥	4:17
Half a Man - Dean Lewis	♥	2:59
Always Been You - Jessie Murph	♥	2:11
Get You the Moon - Kina feat. Snøw	♥	2:59
Hard Place - H.E.R.	♥	4:31
Best Part - Daniel Caesar feat. H.E.R.	♥	3:29

1

Zanders

„Milujem, keď hráme vonku.“

„Neznášam, keď hráme vonku.“ Maddison si vytiahne batožinu z kufra môjho Mercedesu Benz G-Wagon, môjho najnovšieho kúska, a opráša si sako.

„Neznášaš tie zápasy presne pre ten istý dôvod, prečo ich ja tak zbožňujem.“ Zamknem auto, kľúče si hodím do tašky. Zhlboka sa nadýchnem a pľúca mi naplní svieži jesenný chicagsky vzduch. Zbožňujem hokejovú sezónu a tento týždeň sa začína hrať tá jej časť, keď veľa cestujeme k súperom.

„No prečo asi? Žeby preto, lebo ťa v každom meste, do ktorého vkročíme, čakali zástupy žien? Zatiaľ čo jediné dievča, ktoré chcem vidieť ja, je moja žena a tá zostáva tu v Chicagu s našou dcérou a novorodeným synom.“

„Presne,“ poviem, potľapkám Maddisona po pleci a vojdem súkromným vchodom na letisko O'Hare International.

Kým sa dostaneme na letiskovú plochu, ukážeme svoje občianske preukazy bezpečnostnej kontrole. „Máme nové lietadlo?“ zarazím sa a nakloním hlavu k novému stroju s logom nášho tímu na chvoste.

„Už to tak vyzerá,“ odvetí Maddison neprítomne, pričom sa skláňa nad mobilom.

„Ako sa má Logan?“ spýtam sa na jeho ženu, lebo viem, že práve s ňou si v tej chvíli píše. Je do nej úplný blázon. Hádám ani neexistuje okamih, kedy by si s ňou nepísal.

„Je to kráľovná, kámo,“ Maddisonov hlas naplňa hrdosť, „MJ má sotva týždeň a jej sa už podarilo zaviesť mu režim.“

Ani sa nečudujem. Maddisonova manželka Logan patrí medzi mojich najbližších priateľov a tiež je to asi ten najschopnejší človek, akého poznám. Iných priateľov s deťmi nemám, ale celá ich štvorčlenná domácnosť patrí do mojej rozšírenej rodiny. Ich dcéra ma volá strýko Zee a ja o ich deťoch hovorím ako o svojej neteri a synovcovi, hoci nás nespája pokrvné puto. Ich otec je môj najlepší kamarát a v tejto chvíli sme v podstate ako bratia.

Nie vždy to tak bolo.

Počas dospievania bol Eli Maddison mojím najhorším rivalom. Obaja sme vyrastali v Indiane a hrávali za dva rôzne hokejové tímy. On bol vždy ten miláčik, ktorý dostal všetko, čo chcel, ako na zlatom podnose, a to ma teda poriadne vytáčalo. Mal dokonalý život. Dokonalú rodinu, okolo ktorej tá moja ani nešla.

Potom začal chodiť na Minnesotskú univerzitu a ja som zase hral za štátnu v Ohiu a naša detská rivalita sa zmenila na päť rokov vyhroteného vysokoškolského hokeja. V tom čase som mal nejaké rodinné problémy a vybíjal som si hnev na ľade. Na začiatku našich vysokoškolských čias sa Maddison stal vďačným terčom, keď som ním, zamindrákovaný, pravidelne narážal do mantinela. V druhom ročníku som mu dosral členok tak veľmi, že ho museli stiahnuť zo sezóny a následne aj z draftu do NHL.

Paradoxne som si v tom ročníku ani ja veľa nezahral, lebo som prepadával z niekoľkých predmetov.

Nenávidel ma za to a ja som sa nenávidel z mnohých ďalších dôvodov.

Potom som začal chodiť na terapiu. Ako na klavír. Zapracoval som na svojich problémoch a v poslednom ročníku sa z nás stali najlepší priatelia. Stále sme hrávali za rôzne tímy, ale navzájom sme sa rešpektovali a spojili nás problémy s duševným zdravím. Jeho trápila úzkosť a záchvaty paniky a ja som sa musel vyrovnáť s obrovským množstvom trpkého hnevu, ktorý ma dokázal pohltiť natoľko, že som preň nevidel realitu, a napokon vyústil do záchvatov paniky.

A akoby rukou osudu sme s Eliom Maddisonom skončili v jednom tíme a obaja hráme profesionálny hokej za Chicago Raptors. Tento rok sa začala moja siedma sezóna v profi lige a neviem si predstaviť, že by som hral niekde inde.

A presne preto sa musím postarať o to, aby mi predĺžili zmluvu, keď mi tá aktuálna na konci sezóny skončí.

„Scott, dostali sme nové lietadlo?“ pýtam sa jedného z tímových manažérov, ktorý kráča pred nami.

„Jasné,“ zakričí cez plece. „Všetky profesionálne tímy Chicaga ho dostali. Nová charterová spoločnosť. Nové lietadlo. Vraj podpísali nejakú veľkú dohodu s mestom.“

„Nové lietadlo. Nové sedadlá... Nové letušky,“ dodám veľavýznamne.

„Vždy sú nové letušky,“ odsekne Maddison. „A zatiaľ sa všetky s tebou pokúšali vyspať.“

Samolúbo pokrčím plecom. Nemýli sa a nehanbím sa za to. Ibaže so ženami, ktoré pre mňa pracujú, v zásade nespávam. Vždy sa to pokašle a to nemám rád.

„A to je ďalšia novinka,“ kričí tímový manažér. „Všetci členovia posádky lietadla zostanú s nami celú sezónu. Rovnakí piloti a rovnaké letušky. Žiadna náhodná nová posádka, čo príde a odíde a chce tvoj autogram.“

„Alebo sa ti dostať do nohavíc,“ prehodí Maddison a vrhne na mňa významný pohľad.

„Mne to nevadí.“

Vo vrecku oblekových nohavíc mi cinkne mobil. Vyberiem ho a zistím, že ma na Instagrame čakajú dve nové súkromné správy.

Carrie: *Videla som rozpis zápasov. Výborne, dnes večer si v meste. Mám voľno, tak si ho sprav radšej aj ty!*

Ashley: *Dnes večer si u nás v meste. Chcem ťa vidieť! Sľubujem, že to bude stáť za to.*

Otvorím aplikáciu s poznámkami, nájdem tú s názvom „DENVER“ a snažím sa vybaviť si, kto sú tieto ženy.

Carrie bola skvelá v posteli a mala fantastické kozy a Ashley ma zase čertovsky vyfajčila.

Bude ťažké si vybrať, kam chcem, aby ma noc zaviedla. A ešte mám aj ďalšiu možnosť – ísť von a zistiť, či by bolo možné rozšíriť denverskú súpisku o nejaké nové hráčky.

„Pôjdeme večer von?“ pýtam sa najlepšieho kamaráta, keď vystupujeme po schodoch nového lietadla.

„Ja mám dohodnutú večeru s kamošom z výšky. S bývalým spoluhráčom, žije tu v Denveri.“

„Ach, doriti... To je v pohode. Dobre, tak potom môžeme skočiť na nejaký drink.“

„Chcem skoro zaľahnúť.“

„Ty vždy chceš skoro zaľahnúť,“ pripomínam mu. „Ide ti iba o to, aby si trčal na izbe a telefonoval so svojou ženou. Ideš so mnou von iba vtedy, keď ťa Logan donúti.“

„Vieš, mám týždňového syna, a tak ti môžem zaručiť, že dnes večer nejdem nikam. Potrebujem sa vyspať.“

„A ako sa má malý MJ?“ ozve sa Scott zvrchu schodov.

„Je to ten najchutnejší malý somárik.“ Maddison vytiahne mobil a ukazuje mu nekonečné množstvo fotiek. Ja som ich už videl, pretože Maddison mi ich všetky poposielal. „Už teraz je to desaťkrát väčšia pohoda, ako keď sa narodila Ella.“

Obídem ich a vojdem do nového lietadla. Jeho veľkoleposť ma zarazí. Úplne nové koberce na mieru, nové sedadlá a všade logo nášho tímu.

Prejdem do prednej časti lietadla, kde sedia tréneri a ostatní zamestnanci, hrniem sa k radu pri únikovej uličke. S Maddisonom tam sedávame už roky, vlastne odkedy sa stal kapitánom a ja jeho zástupcom. Máme pod palcom všetky záležitosti tímu, ešte aj to, kde kto sedí v lietadle.

Veteráni majú vyhradené miesta pri únikovej uličke a od nich to ide postupne od najstarších členov tímu až po totálnych nováčikov v poslednom rade.

„To si, doboha, vyhoď z hlavy,“ vyhlásim okamžite, keď na mojom mieste nájdem nášho obrancu Ria, ktorý je v tíme ešte len dva roky. „Vypadni.“

„Myslel som si,“ začne Rio s nasprostým úškrnom od ucha k uchu. „Chápeš, nové lietadlo, nové sedadlá? Možno by ste s Maddisonom tento rok chceli sedieť vzadu s nováčikmi?“

„No to určite! Zdvihni riť! Nezaujímam ma, či si túto sezónu nováčik alebo nie. Aj tak sa tak k tebe budem správať.“

Kučeravé vlasy mu padajú do tmavozelených očí, no aj napriek tomu vidím, ako mu v nich pobavene iskrí, keď ma podpichuje. Ten malý sráč.

Pochádza z Bostonu v Massachusetts. Taliansky maminkin maznáčik, čo rád skúša moju trpezlivosť. No takmer zakaždým, keď otvorí svoju sprostú papuľu, sa nakoniec smejem. Je brutálne zábavný. To musím uznať.

„Rio, vypadni z našich miest,“ zapojí sa do toho spoza mňa aj Maddison.

„Áno, pane,“ odvetí, rýchlo sa postaví, z vedľajšieho sedadla si vezme svoje retro rádio a ponáhľa sa do zadnej časti lietadla, kam patrí.

„Prečo vždy teba poslúchne, ale mňa nie? Veď naháňam oveľa väčšiu hrôzu ako ty.“

„Možno preto, že ho vždy so sebou berieš na záťah, keď sme na cestách, a správaš sa k nemu ako k svojmu nadháňačovi ženských, zatiaľ čo ja som jeho kapitán a tým to hasne.“

Možno keby so mnou šiel môj najbližší priateľ, nemusel by som so sebou ťahať ako podporu dvadsaťdvaročného somára, vždy keď sme na cestách.

Hodím si tašku do odkladacieho priestoru nad hlavou a posadím sa na miesto pri okienku.

„No tak to si vyhoď z hlavy!“ zvolá Maddison a zíza na mňa. „Miesto pri okne si mal minulý rok. Túto sezónu si berieš sedadlo do uličky.“

Pozriem sa na sedadlo hneď vedľa svojho a potom späť na kamaráta. „Na cestách mi býva zle.“

Maddison sa rozosmeje. „To nie je pravda. Prestaň sa správať ako malé decko a vstávaj.“

Nedobrovoľne sa presuniem na vedľajšie sedadlo. V každom rade sú iba dve z oboch strán uličky. Vedľa nás sedí ďalší pár veteránov.

Nájdem si mobil a znovu si prečítam správy od dievčat z Denveru. Zvažujem, ako by sa asi mala vyvíjať moja dnešná noc. „Čo by si si vybral, poriadne si zatrkať alebo sa nechať vyfajčiť, alebo dať šancu niekomu novému?“

Maddison ma úplne ignoruje.

„Takže všetky tri,“ odpovedám zaňho. „To by som mohol zvládnuť.“

Príde ďalšia správa. Tentoraz je to skupinová správa od nášho agenta Richa.

Rich: *Rozhovor pre Chicago Tribune zajtra pred zápasom. Zahrajte to na nich ako vždy. Zarobte nám nejaké prachy.*

„Rich píše,“ oznámim kapitánovi. „Zajtra máme rozhovor pred zápasom. Chce, aby sme im predviedli naše typické divadielko.“

„A niečo nové?“ vzdychne si Maddison. „Zee, veď vieš, že v tomto trochu ťaháš za kratší koniec. Keď raz budeš chcieť ľuďom ukázať, že nie si totálny chuj, za ktorého ťa všetci považujú, len mi daj vedieť a prestaneme s tou pretvárkou.“

A presne pre toto je Maddison mojím najlepším priateľom. Okrem jeho rodiny a mojej sestry ako jediný vie, že ja vlastne nie som zlý, iba ma tak vykresľujú médiá. Ibaže moja povest' má aj svoje plusy, napríklad, že ženy sa samozvanému „darebákovi“ priam hádžu pod nohy. A ten kontrast medzi našimi osobnosťami nám obom slušne vynáša.

„Nie, stále ma to baví,“ hovorím mu úprimne. „Potrebujem, aby mi na konci sezóny obnovili zmluvu, takže dovedy v tom musíme pokračovať.“

Odkedy pred piatimi rokmi Maddison nastúpil do Chicaga, vytvorili sme tento príbeh, ktorý fanúšikovia a médiá žerú. Klubu zarábame neskutočné prachy, lebo naše duo priťahuje do hľadiska fanúšikov. Bývalí úhlavní nepriatelia sa stali najlepšimi priateľmi a spoluhráčmi. Maddison sa už pred rokmi oženil so svojou láskou z vysokej a majú spolu dve deti. A ja mávam aj také noci, keď sa v mojom strešnom byte vystriedajú dve ženy. On je hokejový miláčik a ja som mestský rebel. On skóruje na ľade, ja u dám.

A ľudia tieto sračky žerú. Hráme to tak pred médiami, ale pravda je taká, že nie som až taký kretén, ako si ľudia myslia. Okrem žien, ktoré si vezmem domov z arény, ma zaujíma ešte aj množstvo iných vecí. No dobre si uvedomujem, kto som. Mám rád sex s krásnymi ženami a nemienim sa za to ospravedlňovať.

Prezerám si telefón, keď úkosom zahliadnem postavu, ale nezdvihnem zrak, aby som sa pozrel, kto stojí predo mnou. No z bočného pohľadu viem určiť, že tieto krivky patria žene a jediné ženy na palube sú letušky.

„Ste...“ začne.

„Áno, som Evan Zanders,“ preruším ju, no zrak nespúšťam z obrazovky mobilu. „A áno, toto je Eli Maddison,“ dodám vyčerpane. „Je mi to ľúto, ale žiadne autogramy.“

Toto sa stáva takmer pri každom lete. Nové letušky slintajú nad profesionálnymi športovcami. Je to trochu otravné, ale sme známi a toto k tomu jednoducho patrí.

„Blahoželám. A nechcem váš autogram,“ odsekne a jej tón prezrádza, že ju to nijako neohúrilo. „Chcela som sa vás iba opýtať, či ste pripravení na poučenie, keďže sedíte v rade pri únikovej uličke.“

Keď nakoniec zdvihnem zrak, prenikavo do mňa zapicháva svoje modrozelené oči. Na hlave jej poskakujú neskrotné gaštanové kučery. Svetlohnedú pokožku posieva jemný poprašok pieh na nose a lícach a podľa jej výrazu mi je jasné, že už nemôže byť menej ohúrená.

Niežeby ma to sralo.

Pohľadom preskúmam jej telo. Obtiahnutá uniforma prilieha ku každej krivke jej plnej postavy.

„Uvedomujete si, že sedíte v únikovej uličke, však, pán Evan Zanders?“ opýta sa, akoby som bol nejaký idiot. Prižmúri svoje oči mandľového tvaru.

Maddison vedľa mňa sa uchechtáva, keďže ani jeden z nás nikdy v živote nepočul, že by sa so mnou nejaká žena bavila s takým povrhnutím.

Prižmúrim oči, nemienim ustúpiť, som mierne šokovaný, že sa so mnou takto rozprávala.

„Áno, sme pripravení,“ odvetí Maddison za mňa. „Môžete spustiť.“

Začne s otrepnými rečičkami a ja vypínam. Počul som to už viackrát, ako dokážem spočítať, ale tuším ich nejaký zákon núti opakovať to zakaždým.

Prezerám si mobil, ona rozpráva. Môj Instagram zaplňajú modelky a herečky, s polovicou z nich som chodil. Teda,

chodil asi nie je to správne slovo. Užil som si s nimi, to znie lepšie. No dobre sa na ne pozerá, preto ich sledujem na sociálnych sieťach, keby som si to s nimi chcel znovu rozdať v posteli.

Maddison do mňa drgne. „Zee.“

„Čo?“ odvetím neprítomne.

„Pýtala sa ťa niečo, doboha!“

Pozriem sa a letuška na mňa zíza. Na tvári sa jej jasne vyníma rozčúlený výraz, keď pohľadom zablúdi k môjmu mobilu s polonahou kráskou cez celú obrazovku.

„Ste ochotný a schopný pomôcť v prípade nutnosti?“ zopakuje otázku.

„Jasné. A dám si minerálku, mimochodom. S limetkou navyše.“ Moja pozornosť opäť sklzáne k telefónu.

„V zadnom rade je chladnička, odkiaľ si ju môžete vziať aj sám.“

Znovu sa na ňu pozriem. Čo je to, dočerta, s touto ženskou? Nájdem jej menovku v tvare dvoch krídel s nápisom „Stevie“ uprostred.

„Nuž, *Stevie*, ocenil by som, keby si mi ju doniesla.“

„Nuž, *Evan*, ja by som zase ocenila, keby si dával pozor počas môjho výkladu o bezpečnosti namiesto toho, aby si si namýšľal, že som si prišla po tvoj autogram ako nejaká hokejová sliepka,“ povie a povýšenecky ma potľapká po pleci, „pretože ani jedno, ani druhé sa nezakladá na realite.“

„Si si tým istá, pusinka?“ Na tvári sa mi rozťahne samolúbny úsmev, keď sa nakloním na sedadle bližšie k nej. „Stálo by ti to za to.“

„Ach, fuj.“ Tvár jej odráža znechutenie. „Ďakujem, že ste si ma vypočuli,“ povie Maddisonovi a vyrazí do zadnej časti lietadla.

Neubránim sa tomu, ale musím sa otočiť a šokovane ju sledujem. Jej okrúhle boky sa hojdajú, zaberajú viac miesta ako

u iných letušiek, ktoré som stretol na palube, ale jej krátka úzka sukňa sa na páse zužuje.

„Takže Stevie je totálna krava.“

„Nie, ty si sa správal ako totálny kretén a ona ti to len nechala vyžrať,“ smeje sa Maddison. „A Stevie?“

„Hej, tak sa volá. Mala to na menovke.“

„Nikdy si nepoznal žiadnu letušku po mene.“ Z jeho tónu zaznieva obvinenie. „No táto ťa má zjavne úplne u riti, kámo.“

„Aspoňže na konci letu vypadne.“

„Nie, nevypadne,“ pripomína mi Maddison. „Rovnaká posádka na celú sezónu. Pamätáš, čo povedal Scott?“

Doriti, naozaj. Ešte nikdy sme nemali tie isté dievčatá na palube po celú sezónu.

„Mne sa už teraz páči, a to len preto, lebo sa z teba nejde zblázniť. Bude zábavné to sledovať.“

Otočím sa, aby som videl na koniec lietadla, keď sa môj pohľad stretne s tým jej. Ani jeden z nás neustúpi a neuhne pohľadom. Asi som ešte nevidel zaujímavejšie oči, ako má ona, a je ju aj za čo chytiť, keďže má dokonale plné telo. No, bohužiaľ, pekný zovňajšok trochu kazí jej postoj, ktorý zase nemusím.

Asi bude potrebovať pripomenúť, že pracuje pre mňa, ale musím si dať záležať, aby to pochopila. Som v tomto dosť malicherný. Na túto krátku epizódku nezabudnem, pokým bude na palube môjho lietadla.

Stevie

„Ten chlap je ale blbec.“

„Ktorý?“ Moja nová kolegyňa Indy naťahuje krk, aby videla do uličky.

„Ten, čo sedí pri únikovej uličke.“

„Eli Maddison? Počula som, že je to najmilší chalan v NHL.“

„Nie ten. Ten druhý. Ten vedľa neho.“

Hoci dvaja muži usadení v rade pri únikovej uličke vyzerajú ako dobrí priatelia a zrejme ich toho vnútorne veľa spája, navonok pôsobia ako dva protipóly.

Evan Zanders má čierne vlasy, ostrihané dostratena a uhladené k temenu. Vyzerá, že nevydrží dlhšie ako sedem až desať pracovných dní bez nového strihu. Naproti tomu hnedá štica Elia Maddisona strapato padá do jeho očí a zrejme by ani nevedel povedať, kedy naposledy navštívil holiča.

Evan Zanders má bezchybnú zlatistohnedú pokožku a Eli Maddison je zase bledší s ružovými lícami.

Evanovi Zandersovi visí na krku zlatá reťaz, prsty mu zdobia moderné zlaté prstene, kým Eli Maddison nosí iba jeden šperk. A to prsteň na ľavom prstenníku.

Ja som nezadaná. Jasné, že si na chlapovi ako prvé všimnem ruky, hlavne tú ľavú.

Jednu vec však majú určite spoločnú, obaja vyzerajú na zožratie a stavila by som sa, že o tom aj vedia.

Indy nakukuje do uličky. Našťastie sme vzadu v lietadle a všetci sú k nám otočení chrbtom, takže nikto nevidí, ako okato sa obzerá.

„Hovoríš o Evanovi Zandersovi? Hej, o ňom je známe, že je chuj, ale čo nás to trápi? Je to, akoby si Boh na ňom dal záležať a prihodil do jeho genetiky trošku viac ‚sexi‘ zložky.“

„Je to pako.“

„Máš pravdu,“ súhlasí Indy. „Pako so zadkom, ktorý vyrysoval samotný Boh.“

Nemôžem si pomôcť a musím sa na svojej novej kamarátke zasmiať. Stretli sme sa pred pár týždňami na pracovnom školení a ešte toho o nej veľa neviem, ale zatiaľ na mňa pôsobí, že je super. Nehovoriac o tom, že vyzerá fantasticky. Vysoká, štíhla a z jej pokožky vyžaruje prirodzený jas mierneho opálenia, plavé vlasy jej hladko padajú na chrbát. Má hrejivé hnedé oči a nezdá sa, že by na sebe mala zamak mejkapu, a rozhodne vyzerá úchvatne aj bez neho.

Očami prebehnem po jej uniforme. Sledujem, ako dokonalo hladko prilieha k jej útlej postave. Medzi gombíkmi bielej košele jej nevznikajú žiadne medzery a úzka sukňa sa jej nikde neprehýba tak ako moja pod náporom všetkého, čo musí ukryť.

Okamžite sa cítim nesvoja, tak si upravím obtiahnutú uniformu. Objednala som si ju minulý mesiac, keď som mala o niekoľko kíl menej, ale moja hmotnosť stále kolíše.

„Už dlho to robíš?“ pýtam sa Indy, keď čakáme ostatných hráčov a členov realizačného tímu, aby sme mohli vzlietnuť na náš prvý výjazd tejto sezóny.

„Ako dlho robím letušku? Toto bude môj tretí rok, ale pre hokejistov som ešte nerobila. A čo ty?“

„Toto je môj štvrtý rok a druhý tím. Lietala som s NBA družstvom zo Charlotte, ale môj brat žije v Chicagu, tak mi pomohol zohnať tento džob.“

„Takže so športovcami už máš skúsenosti a toto nie je pre teba nič nové. Musím sa priznať, že mňa tie celebrity trochu dostali.“

So športovcami mám svoje skúsenosti. S jedným som chodila. Jedného mám v rodine.

„Hej, veď sú to iba normálni ľudia ako ty a ja.“

„No neviem, kočka, ja nezarábam milióny dolárov ročne. Na tom nie je nič normálne.“

Platom sa k tomu ani zďaleka nepribližujem, to je pravda, a presne preto bývam v šialenom chicagskom byte svojho brata dvojčaťa, kým si nenájdem niečo vlastné. Nerada žijem na jeho náklady, ale nikoho iného v meste nepoznám a práve on ma tu tak veľmi chcel. Navyše on zarába nehorázne prachy, takže sa necítim až tak zle, že sa na ňom priživujem, keď uňho spávam zadarmo.

My dvaja sa asi ani nemôžeme viac líšiť. Ryan je cieľavedomý, organizovaný, dravý a úspešný. Už od siedmich rokov vedel, kam vedie jeho cesta. Ja mám dvadsaťšesť a stále sa na to snažím prísť. Aj napriek rozdielom sme najlepšie priatelia.

„Si zo Chicaga?“ ťahám informácie zo svojej novej kamarátky.

„Tu som sa narodila aj vyrastala. Teda na predmestí. A čo ty?“

„V detstve sme bývali v Tennessee, ale na vysokú som chodila v Severnej Karolíne. Zostala som tam, keď som sa zamestnala ako letuška. A do Chicaga som sa presťahovala pred mesiacom.“

„Tak to si v meste nováčik,“ poznamená Indy a v očiach sa jej zablyсне vzrušenie a trochu aj šibalstvo. „Keď sa vrátíme domov, musím ťa niekam vytiahnuť. Teda, musíme ísť von,

aj keď budeme inde, ale tu v Chicagu ti poukazujem všetky najlepšie miesta.“

Vďačne sa na ňu usmejem. Som rada, že budem celú sezónu v lietadle tráviť s takou super priateľskou kočkou. Toto odvetvie vie byť dosť bezohľadné a niekedy sa dievčatá k sebe nesprávajú práve najmilšie, no Indy pôsobí úprimne. Keď sa už budeme stretávať celú sezónu a cestovať spolu, tak som o to vďačnejšia, že spolu vychádzame.

Bohužiaľ, to isté sa nedá povedať o ďalšej letuške. Počas dvojtyždňového školenia sa Tara, hlavná letuška, neprejavovala veľmi srdečne. Skôr by som povedala, že bola teritoriálna. Alebo ešte lepšie – nevraživá. Buď, alebo.

„Musím sa k niečomu priznať,“ zašepká mi Indy a odhrnie si páperovité plavé vlasy z tváre. „O hokeji neviem ani prd.“

Spomedzi pier mi unikne chichot. „Ani ja nie!“

„No dobre, vďakabohu. Som rada, že to nebolo medzi požiadavkami pre túto robotu. Teda, viem, kto tí chalani sú, lebo som presnorila sociálne siete, aj v FBI by mi mohli závidieť, ale nikdy som nevidela ani jeden zápas. No môj frajer sa v športe dobre vyzná. Dokonca mi dovolil, že sa s nimi môžem vyspať.“

„Počkaj, to vážne?“

„Len zo žartu,“ odbije ma. „Nikdy by som to nespravila. Keď už, to skôr jemu by sa zišlo povolenie na niektorého z nich. Ten sa vyžíva v sledovaní športu, športovcov a toho celého.“

Kým stihnem Indy povedať, že mám doma niekoho, nad kým by jej priateľ mohol omdlievať, ten kretén z únikovej uličky sa vyberie k nám dozadu.

Nebudem si klamať a tvrdiť, že Evan Zanders nie je nádherný muž. Keď kráča naším smerom, vyzerá, akoby práve zostúpil z predvádzacieho móla. Jeho drzý úsmev neschová dokonale zuby a oči, ktoré sú definíciou orieškoveho sna. Na mieru ušitý trojdielny oblek s jemným pásikom mu dokonale

sadne a priam z neho kričí, že Evan nevylezie z domu bez isoty, že svojím zovňajškom ohúri.

Ibaže je to nafúkaný debil, ktorý si myslel, že chcem jeho autogram, a kým ja som sa mu snažila vysvetliť, ako si v prípade mimoriadnej udalosti zachráni život, on zízal na fotky polonahých ženských.

Akože, pravdepodobnosť, že bude potrebovať to, čo som sa mu pokúšala ozrejmiť, sa blíži k nule, ale o to nejde. Ide o to, že je to arogantný športovec zamilovaný sám do seba. Poznám tie typy. Chodila som s takým a do tej rieky už nevstúpim.

Tak nad ním prestanem slintať, otočím sa a rozptyľujem sa niečím nepodstatným v kuchynke, ibaže jeho prítomnosť sa nedá prehliadnuť. Patrí k tým mužom, ktorých si každý všimne, len čo vstúpia do miestnosti. A to ma vytáča ešte viac.

„Tak fajn, slečna Shayová,“ osloví ma Indy priezviskom a drgne do mňa. Pozriem sa na ňu, ale ona mierne kývne hlavou smerom k Zandersovi. Otočím sa a hľadím naňho. Keď zastane v malej chodbičke pri vstupe do kuchynky vzadu v lietadle, pozrie sa mi do očí a na perách mu pohráva ten najarogantnejší úsmev. Obomi rukami sa oprie o zárubňu, čím zatarasí cestu mne aj Indy.

„Dal by som si perlivú minerálku s limetkou,“ oznámi mi a sústredene na mňa hľadí svojimi orieškovými očami.

Celou silou vôle sa pokúšam neprevrátiť oči, lebo práve pred chvíľou som mu jasne povedala, kde ju nájde. Asi tridsať centimetrov od neho stojí veľká štýlová chladnička plná všetkých nápojov presne na túto príležitosť. Športovci sú po zápase poriadne vyhladovaní, a keďže nás čaká veľa nočných letov, lietadlo je vybavené ako bufet s neobmedzenou ponukou pokrmov a nápojov – zapíňajú každú škáru, ktorú tu nájdete. Stačí si ich zobrať a zjesť.

„Nájdeš ju v chladničke.“ Ukážem na posledný rad sedadiel rovno vedľa neho.

„Ibaže ja ju chcem *od teba*.“

Ach, tá arogancia.

„Hneď ti ju podám!“ pípne Indy vzrušene, nadšene sa vrhá na úlohu, ktorú nemusí robiť.

„Netreba,“ zastaví ju Zanders. „Stevie to zvládne.“

Prižmúrim oči a on na mňa vycerí svoje jagavé zuby, lebo sám sebe pripadá strašne zábavný. Ibaže nie je. Je otravný.

„Však, Stevie?“

Rada by som ho poslala do riti. Nie preto, že by sa mi nechcelo robiť si svoju robotu, ale preto, o čo sa tu snaží. Chce mi dokázať, že ja pracujem preňho. No iba preto, že je naším klientom, ešte nemusí byť drzý a očakávať odo mňa, že sa k nemu nebudem správať rovnako.

Zaváham. Nechcem spraviť na svoju novú kolegyňu zlý dojem hneď v prvý deň. Už ma ani nemôže zaujímať menej, čo si o mne pomyslí tento chlap, ale nerada by som vyznela ako totálna krava pred Indy.

„Ale isteže,“ zapištim príliš vysoko, ale ani jeden z nich ma nepozná tak dobre, aby pochopili sarkazmus.

Zanders sa posunie, nechá mi malý priestor, aby som sa popri ňom prešmykla, a pritom si bytostne uvedomím svoje vlastné rozmery. Nie som práve najmenšia a nechcem sa strániť tým, že sa popri ňom nebudem vedieť pretlačiť. Ozve sa mierna vnútorná pochybnosť o sebe samej, ale zarazím ju a nahradím maskou sebavedomia, ktorú som sa naučila nosiť. No Zanders sa ešte trochu posunie a našťastie mi uvoľní viac miesta.

Spravím krok popri Zandersovi, doslova jeden krok z kuchynky k chladničke, pri ktorej stojí tak blízko, že sa jej vlastne dotýka. Otvorím dvierka a vyberiem prvý nápoj, ktorý mi príde pod ruku, a je to perlivá minerálka. Zbrabalo by mu to menej ako tri sekundy, ale on mi chcel niečo dokázať.

Keď vyberám vodu, cítim, ako sa nado mnou skláňa. Je príšerne vysoký, možno má aj dva metre a v porovnaní s mojím metrom šesťdesiatpäť má nado mnou prevahu. Ledva sa v uličke uhne, aby som sa mohla otočiť, a keď to spravím, ocitnem sa zoči-voči jeho hrudi.

„Veľmi pekne ďakujem, *Stevie*.“ Moje meno vysloví rovnako povýšenecky, ako som povedala ja jeho. Potom si lenivo vezme vodu. Dlhými prstami sa mierne obtrie o moju ruku, pričom na mňa stále upiera svoje orieškové oči. Zodvihne prázdnu ruku, naprávi mi krídla na košeli a narovná neupravenú menovku.

Hľadá mi do očí a v tých jeho hrá zlomyseľnosť, pobavenie a množstvo arogancie, ale ani za ten svet nedokážem nájsť silu, aby som odvrátila zrak.

Srdce mi rýchlo búši a nielen preto, lebo jeho ruku od mojej hrude oddeľuje iba niekoľko vrstiev látok, ale preto, lebo sa mi nepáči, ako sa na mňa díva. Intenzívne a sústredene. Akoby mal zrazu v tejto sezóne novú úlohu.

Úlohu spraviť mi zo života peklo.

„Limetku?“ zamieša sa do toho Indy a podáva mu niekoľko kúskov limetky naukladaných na vreckovke.

Zandersov orieškový pohľad sa odo mňa odvráti, keď sa pozrie na Indy v kuchynke, a z pľúc mi unikne hlasný výdych od úľavy, keď už na mňa neupriamuje svoju pozornosť.

„Super, ďakujem pekne.“ Zoberie si ich a z tónu mu srší až priveľa radosti. „Si skvelá v svojej práci...“

„Indy.“

„Dobre,“ odbije ju, potom znovu obráti pozornosť na mňa. Mierne sa predkloní, aby bol na úrovni mojich očí. „*Stevie*. Výborná práca,“ dodá na rozlúčku a potom zamieri k svojmu sedadlu.

Narovnám sa a pomaly sa spamätávam. Znovu si uhladím uniformu a odhrniem si neskrotné kučery z tváre.

„Prosím, vyspi sa s ním,“ žobroní Indy, keď znovu zostaneme samy dve v kuchynke.

„Čože?“

„Prosím, prosím, prosím, vyspi sa s ním a potom mi všetko dopodrobna porozprávaš.“

„Nemienim sa s ním vyspať.“

„A to už prečo, dočerta?“

Pokrčím čelo. „Lebo preňho pracujem. Lebo zjavne má rád len sám seba a aj preto, lebo som si istá, že pretiahol všetko, čo má vagínu, a pochybujem, že si vôbec pamätá mená dievčat, keď s nimi skončí.“

A tiež nezapadám do typu ženy s postavou modelky, ktorý takíto chlapi vyhľadávajú. Takíto muži si mňa nikdy nevyberú, ale svoje neistoty si nechám pre seba.

„Ale tvoje meno pozná.“

„Hm?“

„Vie, ako sa voláš.“ Nakloní sa ku mne, rovnako ako Zanders predtým, aby mi videla rovno do očí. „Stevie,“ zašepká Indy zvodným hlasom a potom sa rozchichoce.

„Ach, daj mi pokoj!“ zvolám a hravo ju odstrčím.

Len čo nastúpia na palubu všetci pasažieri a dvere kabíny sa zavrú a zaistia, s Indy sa obzeráme po kuchynke, či máme pred vzlietnutím všetko zabezpečené. A keď sa tak stane, prihodí sa najkúzelnejšia, najkrajšia vec, aká sa mi za štyri roky lietania stala.

Všetci hokejisti v oblekoch sa naraz postavlia zo sedadiel a začnú sa vyzliekať, až nakoniec ostávajú zakryté jedine ich zadky.

„Ach, pre lásku...“ Nedokončím, nedokážem hovoriť, iba vyplieštam oči.

„Čo. Sa. To. Doriti. Deje?“ lapá po dychu Indy rovnako zasneným tónom a s otvorenými ústami.

Po celej zadnej polovici lietadla pochodujú nahí chlapi s vyrysovanými svalmi a tetovaniami všade, kam sa pozriem.

S Indy ani nepredstierame, že nezízame. Otvorene na nich vyvaľujeme oči a nič nás nedonúti odvrátiť zrak.

Hráči si opatrne poukladajú svoje obleky do úložného priestoru nad hlavou, dávajú pozor, aby sa im počas letu do Denveru nepokrčili, a potom si na seba natiahnu niečo bežnejšie a pohodlnejšie.

„Páčilo sa vám predstavenie, dámy?“ prednesie jeden z hráčov potmehútsky, čím ma vytrhne z tranzu. Tmavé pramene mu tancujú pred tvárou s hlbokými smaragdovozelenými očami.

„Jasné,“ potvrdí Indy bez váhania.

„Nuž, tak si to užite. Stáva sa to zakaždým, keď vzlietame a pristávame. Keď nastupujeme alebo vystupujeme z lietadla, musíme mať na sebe obleky kvôli médiám, ale na palube si môžeme nosiť, čo sa nám zapáči.“

Keď som lietala s basketbalovým tímom, nič také sa nedialo. Oni chodili do lietadla a aj z neho vystupovali v bežnom oblečení, takže toto je novinka.

„Nabudúce môžem prísť za vami, dámy, aby ste mali lepší výhľad.“

„Rio, ty si v jednom kuse nadržaný, tak sa už schlad!“ zakričí iný hráč.

„Máme najlepšiu robotu na svete,“ vyhlási Indy, keď stále zíza na polonahých chlapov.

„Milujem hokej,“ rozhodnem sa spontánne.

3

Stevie

Hodím si kufor na druhú posteľ v hotelovej izbe a zastrčím nabíjačku do zásuvky na stene, aby som si nabila mobil. Včera večer som na to zabudla, tak mi asi v polovici letu do Denveru zdochla baterka.

Čakám, kým sa rozsvieti, zhodím zo seba tú odpornú uniformu a zavesím ju do šatníka. Potom vyhrabem svoje najpohodlnejšie tepláky. Pohodlie, to som celá ja. Dajte mi tepláky, legíny a nadrozmerné flanelové košeľe po zvyšok môjho života a umriem ako šťastná žena.

Zmes polyestru a vlny v mojej uniforme je pevná a nelichotivá a mojou prvou misiou po každom lete je čo najrýchlejšie ju zo seba zhodiť.

Mobil na nočnom stolíku zacinká a bez toho, aby som sa naň pozrela, presne viem, kto mi píše. Jediná osoba, s ktorou skrátka musím komunikovať každý deň – môj najlepší kamarát. Pre Ryana som vždy voľba číslo jeden, každý deň.

Jeho meno so smajlíkom tancujúcich dvojičiek mi potvrdí, že som uhádla.

Ryan: *Aký bol prvý let?*

Stevie: *Bolo to fajn. Hokejisti sú milí – teda väčšina.*

Nespomeniem fakt, že túto sezónu pracujem pre najväčšiu divu v NHL.

Ryan: *Asi tí kanadskí, že? Ved' ty dobre vieš, ako ti chýba let s basketbalistami.*

Stevie: *Nvm, Ry, videl si už niekedy zadky hokejistov?*

Ryan: *S hrdosťou vyhlasujem, že nie, a ani sa nechystám.*

Stevie: *Keď už sme pri basketbale, si pripravený na večerný zápas?*

Ryan: *Úplne. Ale budeš mi chýbať v hladisku. Potrebujem svoj talizman šťastia.*

Ryanova basketbalová a moja letecká sezóna sa vždy prekrývali a teraz, keď pracujem pre hokejový tím, sú ich rozvrhy rovnaké. Odkedy hrá profesionálne, na jeho zápasy sa mi nedarí chodiť veľmi často, ale pozriem si ich vždy, keď sa mi dá. Som jeho samozvaný talizman šťastia, ale keďže Chicago Devils nevyhrali pohár NBA už tri roky, asi až toľko šťastia nenosím.

Stevie: *Budem vás sledovať. Niekoľko blokov odtiaľto je športový bar. Určite to budú mať zapnuté v TV.*

Ryan: *Alebo si to môžeš pozrieť v hotelovej izbe... sama.*

Spomedzi pier mi unikne smiech. Ryan vie, že mi vôbec nemôže rozprávať do toho, s kým trávim svoj čas, ale žiadny brat nevie byť taký ochranár ako on.

Stevie: *Nepreháňaj to s tým ochraňovaním.*

Ryan: *Som tvoj starší brat. Mám to v náplni práce.*

Stevie: *Starší o tri minúty.*

Ryan: *Aj to sa počíta. Musím bežať do arény. Dávaj si pozor. Mám Ťa rád, Vee.*

Stevie: *Lúbim Ťa. Nakop im zadky.*

Len čo zatvorím správy, načítam znovu aplikáciu Tinder. Doma ju nikdy nepoužívam, ale jednou z výhod toho, že trávim veľa času na cestách, sú nezáväzné stretnutia s neznámymi.

V posteli sa cítim lepšie s niekým, o kom viem, že ho už nikdy neuvidím. Vtedy sa až tak netrápim, ako vyzerá moje telo

alebo ako mäkko pripadám niekomu náhodnému. Uvoľním sa a vychutnávam si to s jediným úmyslom – zabaviť sa. O to viac, keď viem, že oči neznámeho už na mne nikdy nespočínú.

Pri niekoľkých atraktívnych mužoch potiahnem doprava, ale pri tých, ktorí sú príliš pekní, potiahnem doľava. Pre svoje vlastné dobro. A zdá sa, že v Denveri žije viac krásnych mužov ako v iných mestách, ktoré som navštívila, tak ťahám doľava častejšie než zvyčajne. Musím mať istotu, že ma nespojí s niekým, koho považujem za až príliš atraktívneho.

Mám čo robiť so svojím chabým sebavedomím, nepotrebujem, aby ma pretiahol niekto, kto je úplne mimo mojej ligy.

A tak zostávam radšej s mužmi, ktorí sú síce príťažliví, ale nie až tak, aby ich typické dievčatá vyzerali ako z obálok časopisov.

V priebehu niekoľkých minút sa skoro všetci, ktorých som potiahla doprava, so mnou spoja a to mi dodá sebavedomie. Prehliadam si svoje možnosti, keď sa pristavím na chlapíkovi, ktorý žije mimo mesta a v jeho popise stojí: „Hľadám len niekoho na rýchlovku.“

Mám rada úprimnosť a hľadám presne to isté.

Keď sa snažím prísť na nejakú extrémne očarujúcu a duchaplnú úvodnú vetu, ozve sa klopanie na dvere mojej hoteľovej izby.

Hodím mobil na posteľ, natiahnem si cez hlavu sveter a nakuknem cez priezor. Na druhej strane stojí moja nová kolegyňa Tara.

„Ahoj,“ otvorím dvere s úsmevom.

„Môžem ísť dnu?“ pýta sa bez výrazu, čo ma trochu zneisťí. Počas letu sa na mňa neusmiala ani raz, úsmevy venovala len pasažierom.

„Pravdaže,“ odvetím a vpustím ju do izby. Posadí sa na stoličku pri stole a ja sa hodím na okraj posteľe.

„Ako sa ti páčil tvoj prvý deň?“ zaujíma sa Tara.

Aha, no dobre, chce byť milá. „Bolo to výborné. Všetci sa zdajú byť veľmi milí.“

„Počula som, že už máš skúsenosti s prácou pre profesionálnych športovcov.“

„Áno, niekoľko posledných sezón som lietala s basketbalovým tímom zo Charlotte, ale teraz prvýkrát pracujem pre hokejový tím.“

Domnievam sa, že to odštartuje rozhovor o mojich skúsenostiach z minulosti, lebo väčšina ľudí ide vyskočiť z kože, keď zistia, že som robila pre profesionálny basketbalový tím. Ibaže ona za mnou prišla z iného dôvodu – pokúsi sa ma zastrašiť.

„Takže, toto nie je ako v tvojej poslednej robote, preto by som si chcela prejsť nejaké pravidlá.“

A sme doma.

„Predovšetkým,“ začne Tara, „ja som hlavná stevardka, čo znamená, že je to moje lietadlo, moja posádka a môj hokejový tím. Nezaujíma ma, koľko skúseností máš s chartrovými letmi pre športovcov. Tu velím ja.“

„Jasné,“ odvetím bez zaváhania. Poznám takéto dievčatá. Už som s nimi pracovala. Chcú iba, aby ich bolo vidno, aby ich klienti poznali, a ja sa nemienim naťahovať o moc. Je mi úplne ukradnuté, kto riadi lietadlo. Som tu na to, aby som si spravila svoju robotu. Nastúpiť, vystúpiť, dostať výplatu. To je všetko, čo od toho očakávam – robotu.

„Ja budem po celú sezónu vpredu s trénermi a realizačným tímom, kým vy dve s Indy budete vzadu s hráčmi. No chcem ti pripomenúť, že nebudem tolerovať žiadne priateľské vzťahy s klientmi – či už s hráčmi, trénermi, alebo kýmkoľvek z tímu. Ak sa niečo také stane, poletíš. Pochopila si ma?“

„Áno,“ potvrdím sebavedomo. Snaží sa ma zastrašiť, ale to na mňa nefunguje.

„Ja som vedúca,“ pokračuje. „Čokoľvek tým potrebuje, ja to zariadim.“

„To znie fajn.“

„Neviem, ako to fungovalo v tvojej poslednej robote, a ani ma to nezaujíma. Ak dôjde k čomukoľvek medzi sebou a niekým na palube, hlavne s niekým z hráčov, skončila si!“

Uvedomuje si vôbec, že to už povedala? Okrem toho, prečo sa obáva mňa? Ja nie som ich typ a oni nie sú podľa môjho vkusu.

„Chápem.“

„Som rada, že si rozumieme,“ oznámi, postaví sa od stola a vykročí k dverám. „A ozaj, Stevie.“ Znova sa ku mne otočí. Ešte nikdy som nevidela, že by niekto dokázal takto predstierať znepokojenie. „Možno by si mohla zväziť, či ti netreba väčšiu uniformu. Tá, ktorú si mala dnes na sebe, ti bola príšerne obtiahnutá, a nerada by som, aby chlapci na palube nadobudli nesprávny dojem.“

V krku mi navrie hrča, keď vychádza z mojej izby. Viem, že mi je uniforma tesnejšia, ako som chcela, ale ide iba o to, že sa mi neustále mení hmotnosť. Nespravila som to naschvál. Nemala som v úmysle obliecť si obtiahnuté oblečenie, aby som zaujala. Ibaže ja nenosím veľkosť XS a všade tam, kde je možné nájsť krivky, sa u mňa nájdu.

Na druhej strane, Tarina uniforma bola ušitá na mieru, aby obopla jej štíhlu postavu, a vrchný gombík mala po celý čas zbytočne rozopnutý, takže výstrih v push-up podprsenke bol pekne na očiach. Hlavne keď sa pred niekoho predklonila, aby sa spýtala, čo si želá na jedenie a pitie, lenže ja jej tu nevykrikujem.

Keď mi Tara takto vyhodí na oči moju najväčšiu pochybnosť o sebe samej, pokazí mi to celý večer a zrazu netúžim nikomu odhaľovať svoje nahé telo, aj keď toho človeka už nikdy neuvidím.

Na mobile mi pípne upozornenie. Správa od toho chalana z Tinderu, pýta sa, aké mám večer plány, ale neodpoviem. Radšej vymažem celú aplikáciu, celý ten nápad.

Namiesto toho si prezlečím legíny, natiahnem si nadrozmerné tričko zo secondhandu a navrch flanelovú košeľu. Celý výzor doplním teniskami Air Force Ones. Vezmem si kabelku, prehodím si ramienko krížom cez telo a zamierim k dverám a k baru, ktorý som objavila o niekoľko blokov ďalej, aby som si pozrela bratov prvý domáci zápas sezóny. A popritom môžem zhltnúť burger a pivo.

Dve pívá.

Možno aj tri.

Doriti, dnes sa nebudem obmedzovať. Dám si toľko pív, koľko treba, aby som spláchla ten príšerný pocit, čo zo seba mám.

Prechádzka po Denveri s októbrovým vánkom, ktorý mi odľahuje divoké kučery z tváre, mi dobre padne. Nečakala som, že v tom podniku bude tak plno. Je pondelok večer a žiadny z denverských tímov dnes nehrá, preto ma prekvapí, koľko ľudí je v tomto športovom bare s veľkými televíznymi obrazovkami. No našťastie nájdem pri barovom pulte jedno voľné miesto, nenápadne sa k nemu priplich-tím a spravím si pohodlie na najbližšie tri hodiny počas bratovho zápasu.

„Čo vám ponúkнем?“ spýta sa barman a nakloní sa ku mne trochu viac, než je nutné. No dá sa naňho pozeráť, tak to nechám tak.

„Máte čapovanú IPU?“

Ohúrene sa na mňa pozrie. „Čiernu Sanitas. Malé alebo veľké?“

To je čo za otázku? „Dám si veľké, ďakujem.“

Keď sa vráti s dokonale načapovaným pivom, položí ho na podložku pod pohár a znovu sa nakloní ponad bar. „Odkiaľ si?“ Na perách mu pohráva koketný úsmev.

Obzriem sa cez plece, keďže nie som úplne presvedčená o tom, že sa tento sexi barman rozpráva so mnou.

Keď tam nikoho nenájdem, otočím sa späť k nemu a hľadím mu do modrých očí. „Momentálne zo Chicaga. Prišla som do mesta pracovne.“

„Fíha, naozaj? Ako dlho sa zdržíš?“

„Iba jednu noc.“

Jeho plachý úsmev sa náhle zmení na diabolský úškrn. „Tak to som rád, že si v túto jednu noc v meste narazila práve na môj bar. Čokoľvek potrebuješ, som tu pre teba. Mimochodom, volám sa Jax,“ predstaví sa a podáva mi ruku ponad drevený pult.

„Stevie,“ predstavím sa a potrasím mu ňou. Sledujem žily a svaly na predlaktí, ktoré sa strácajú pod rukávom jeho luxusnej čiernej košele.

Môj pôvodný plán pre dnešnú noc náhle neznie až tak zle.

„Vlastne, niečo by som od teba potrebovala, Jax.“

„Čokoľvek.“ V očiach mu zaiskrí darebáctvo.

Nakloním sa, ruky si prekrižim na bare, vykúzlím svoj najkocketnejší úsmev a znovu si nasadzujem masku sebavedomia. „Mohol by si v tej telke,“ ukážem na veľkú obrazovku priamo za ním, „pustiť zápas Devils a Bucks? Dávajú ho na stanici ESPN.“

Prizmúri oči, úsmev sa mu rozťahne ešte viac. „Pivo a basketbal, hm, Stevie? Čo mám urobiť, aby som ťa udržal pri svojom pulte celú noc?“

„Záleží na tom, koľko pív mi načapuješ.“

Vyderie sa z neho hlboký, sexi smiech. „Tvoj pohár sa nikdy nevyprázdni.“

Pokožka okolo očí sa mu spokojne pokrčí. Presne toto potrebujem – trochu pozornosti od chutného chalana, bratov zápas na obrazovke a pivo v ruke. Hneď sa cítim lepšie.

„A dám si burger, keď budeš mať chvíľku.“

„Dopekla, Stevie,“ vzdychne Jax. „Už prestaň, lebo sa do teba zalúbim.“

Žmurkne na mňa ponad plece a presúva svoju pozornosť na počítač, kam zadáva moju objednávku.

Príprava jedla trvá dlhšie, ako som čakala, ale to nič. Vďaka barmanovej pozornosti a prvej štvrtine basketbalového zápasu som sa nestihla nudiť. Nehovoriac o mojom druhom pive.

Tarina poznámka o mojej uniforme sa pomaly vytráca kamsi do úzadia mojej mysle, no dokonale chápem, prečo ma to tak rozrušilo. Nejde iba o moju vlastnú neistotu, ale aj o to, akým spôsobom to povedala. Znelo to podobne, ako keď o mojom tele rozpráva moja matka.

Nikdy nie priamo. Vždy nejakou okľukou. Veď ako by si južanská dáma dovolila hovoriť na rovinu? Tie to skrátka nerobia. Chápem, že moja matka je dokonalá južanská krásavica s rýchlym metabolizmom, ale pre mňa to neplatí. Ani nikdy neplatilo. Vždy som mala veľké prsia, zadok a ešte väčšiu túžbu stať sa takou ženou, ako je ona.

Lúbim ju, ale dokáže ľudí mimoriadne odsudzovať. Neustále som mala pocit, že v jej očiach nemôžem byť dosť dobrá. V detstve som sa hrávala s chlapcami, lebo moje dvojča, môj brat, bol mojím najlepším priateľom a s ním som zažila viac zábavy ako na nejakom plese či súťaži krásy, do ktorých ma matka tak horlivo prihlasovala.

Keď som bola na vysokej, odmietla som sa prihlásiť do sesterstva, z čoho ju skoro porazilo. Na Juhu je to veľká vec a všetky ženy z rodiny z matkinej strany navštevovali tú istú univerzitu v Tennessee a patrili do toho istého sesterstva. A po nich som tam mala zaručené miesto aj ja, takže by som to mala jednoduchšie, ale ja som nechcela byť ako ony.

A len čo si uvedomila, že prehrala boj a nemohla zo mňa spraviť skutočnú južanskú dámu, jej postoj ku mne sa bleskurýchlo zmenil na sklamanie. Prestala sa sústreďovať na to, aká skvelá budem v južanskej spoločnosti, ale zamerala sa na to, ako veľmi sa moje telo líši od toho jej.

Bohužiaľ sa jej podarilo zasiať to do mňa dosť hlboko, až som uverila, že na tom, ako vyzerám, je niečo zlé. Ako som rástla, moje krivky sa menili na ženské. Ibaže moja mama nebola zvyknutá na krivky a v jej očiach som trpela nadváhou. Neviem však, čo očakávala. Jej manžel, druhá polovica mojej DNA, sa ani zďaleka nepodobá na tú ryšavú, pehavú a štíhlu časť rodiny z matkinej strany.

Chcem byť hrdá na to, že som spolovice ako tento pozoruhodný muž, ale je to ťažké, keď moja vlastná matka vidí vo mne a v tom, čo zo mňa vyrástlo, iba sklamanie. A z nejakého dôvodu sa ma to dotýka viac ako kedysi.

Keď čašník pred mňa položí burger, myslou mi prebehne mierna výčitka. Čím viac myslím na matku, tým menej lákavo jedlo vyzerá. Možno som si mala radšej objednať šalát s dresingom zvlášť. Možno by mi zajtra sadla uniforma o niečo lepšie.

„Keď sa nepustíš do toho burgera, pustím sa doň namiesto teba,“ žartuje barman Jax, čím ma vyťahne zo sebaľútosti.

„O jedlo sa nedelím,“ odsekne a pritiahne si tanier k sebe.

Hruď sa mu natriasa od smiechu. Potom mi načapuje ďalšie pivo a postaví ho vedľa predchádzajúceho pohára, ktorý je stále spolovice plný.

Tento chlap sa mi páči. A má dosť dobrú šancu, že sa dnes večer naňho usmeje šťastie. Keď nie so mnou, tak s niektorou inou krásnou ženou, ktoré prichádzajú do baru a zúfalo prahnú po pozornosti sexi barmana. No v tomto prípade mi vôbec nebude prekážať, ak to budem ja.

Keď Ryan začína druhú štvrtinu, nespúšťam oči z obrazovky. Dnes večer sa dostal do vedenia v tímových štatistikách v počte asistencií. Je predsa najlepší rozohrávač a kľúčový hráč v lige.

Devils rozohrávajú akciu na svojej strane ihriska, keď sa Ryanovi otvorí možnosť streliť trojku. Jeho spoluhráč mu prihrá a on zavesí.

„Pecka, Ry!“ zvolám hlasnejšie, ako som zamýšľala.

„Takže fanúšička Devils, čo?“ nadhodí Jax a pohľadom preskakuje medzi mnou a obrazovkou. „Stevie, nerád ti to kazím, ale toto by mohlo znamenať koniec našej romancy.“

Zasmejem sa a popritom žujem. „Nemusíš fandiť Devils. Stačí, ak si fanúšik čísla päť.“

„Ryana Shaya? Kto by nebol jeho fanúšik? Je to najlepší rozohrávač ligy.“

„Tak to si pís!“ nadšene potvrdím a hodím si do úst hranolku. „A tiež môj brat.“

„Netrep!“

Ďalej pokojne jem, nemusím ho o ničom presviedčať.

„Myslíš to vážne?“

Kým stihnem odpovedať, periférne zahliadnem, ako niekto drží prázdny pohár vo vzduchu a pýta si doliať.

Môj pohľad okamžite padne na dvoch chlapov z lietadla. Jeden dvíha pohár do vzduchu, je to ten s tmavými kučerami, ktorý nám slúbil predstavenie, keď sa bude najbližšie prezliekať na palube. Tuším sa volá Rio. A ten druhý mi spravil najväčšiu radosť, keď vystúpil z lietadla.

Evan Zanders.

Neúmyselne prevrátim oči.

Nahodený ako zo škatuľky, zrejme sa chystal trikrát dlhšie než ja. Priloží si pohár whisky k plným perám, oprie ich o okraj a napije sa. Nevidí ma a nerobí to preto, že by sa snažil zbaľiť niekoho konkrétneho, z neho tá príťažlivosť skrátka prýšči.

Doriti, ako ma to rozčuľuje.

Okamžite sa obrátim na barmana. „Sprav mi účet a budem potrebovať aj dózu, prosím ťa.“

„Čože?“ hlesne zmätene, očami zabehne k nedotknutému pivu.

V hlave sa mi vynorí Tarino varovanie o priatelení sa s hráčmi. Predstava, že si pokojne dojem večeru, dopijem pivo a skončím noc s barmanom medzi stehnamí, znie fantasticky. Nie však tak fantasticky ako nedať sa vyhodiť.

Keby šlo o hocikoho iného z lietadla, možno by som zostala, ukryla sa v dave a dupozerala zápas. No fakt, že sa tu ukázal spomedzi všetkých ľudí práve Evan Zanders, ma núti odísť ešte naliehavejšie. Po celý let bol mimoriadne únavný, privolával nás kvôli všetkému, čo si zmyslel, a ak za ním niektorá z kolegyň prišla zistiť, čo potrebuje, poslal ich po mňa.

Už vidím, že sa mi na palube bude snažiť spraviť zo života peklo. Nemám chuť, aby sa mi staral ešte aj do voľného času.

„Naozaj už musím ísť,“ vysvetľujem Jaxovi. „Prinesieš mi ten účet?“

„Niečo sa stalo?“ Zjavne som ho zmiatla a ani sa mu nečudujem. Celý čas som s ním flirtovala, obaja sme mali nevyslovenú nádej, kam by nás mohla táto noc zaviesť, keď sa skončí.

On je však atraktívny chlap v bare plnom žien. Určite si nájde niekoho, kto mu dnes večer zahreje posteľ.

„Skrátka musím vypadnúť. Prepáč,“ dokončím s ospravedlňujúcim sa úsmevom.

Jax mi prinesie krabičku a účet, pričom mi nezaráta nápoje. Rýchlo si vezmem jedlo a podám mu kreditnú kartu. No neskoro.

Kým mi kartu stihne vrátiť, na barovom pulte z oboch strán okolo mňa pristanú dve veľké ruky a uväznia ma. Dlhé, štíhle prsty zdobia zlaté prstene. Má potetované hánky aj zadnú stranu ruky a nechty udržiavané. Nedokážem odlepiť zrak od

nehorázne drahých náramkových hodínok na zápästí, keď sa ku mne nakloní, až sa jeho pery takmer dotýkajú môjho ucha.

„Stevie,“ hlesne Zanders hladkým zamatovým hlasom, „sleduješ ma?“